

De flinterdunne lijn tussen slachtoffer- en daderschap

Vertel...
Wat wil je niet
vertellen?

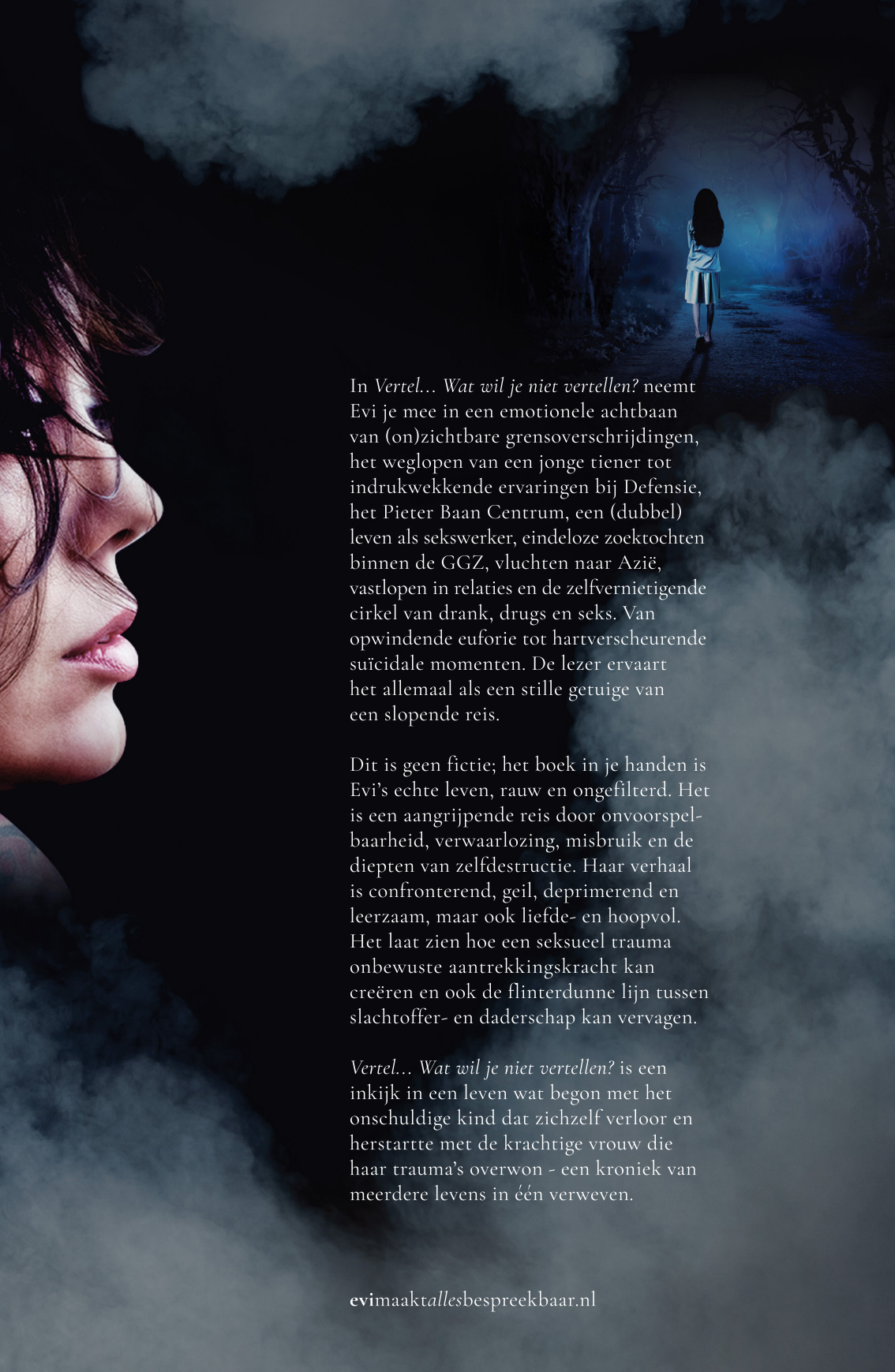
EVI VICTORINE

Evi Victorine (1980) is traumaseksuoloog, ervaringsdeskundige en inspirerend spreker. In haar werk richt zij zich op het blootleggen van verborgen en onuitgesproken grenzen.

Sinds 2018 is zij de drijvende kracht achter 'Evi maakt alles bespreekbaar', waar zij diepgaande kennis deelt over de schade, gevolgen en het verwerkingsproces van seksueel misbruik. Als medeoprichter van het aangrijpende educatie theaterstuk 'DE RODE LOPER' werpt ze eveneens het licht op de impact van seksueel misbruik.

Met dit boek gaat ze nog een stap verder door grensoverschrijding uit te diepen, voorbij schaamte en schuld, als iets van ons allemaal. In de hoop mensen uit te nodigen tot échte gesprekken, om elkaar op de grens écht te kunnen ontmoeten.

In *Vertel... Wat wil je niet vertellen?* neemt Evi je mee in een emotionele achtbaan van (on)zichtbare grensoverschrijdingen, het weglopen van een jonge tiener tot indrukwekkende ervaringen bij Defensie, het Pieter Baan Centrum, een (dubbel) leven als sekswerker, eindeloze zoektochten binnen de GGZ, vluchten naar Azië, vastlopen in relaties en de zelfvernietigende cirkel van drank, drugs en seks. Van opwindende euforie tot hartverscheurende suïcidale momenten. De lezer ervaart het allemaal als een stille getuige van een slopende reis.

Dit is geen fictie; het boek in je handen is Evi's echte leven, rauw en ongefilterd. Het is een aangrijpende reis door onvoorspelbaarheid, verwaarlozing, misbruik en de diepten van zelfdestructie. Haar verhaal is confronterend, geil, deprimerend en leerzaam, maar ook liefde- en hoopvol. Het laat zien hoe een seksueel trauma onbewuste aantrekkingskracht kan creëren en ook de flinterdunne lijn tussen slachtoffer- en ouderschap kan vervagen.

Vertel... Wat wil je niet vertellen? is een inkijk in een leven wat begon met het onschuldige kind dat zichzelf verloor en herstартte met de krachtige vrouw die haar trauma's overwon - een kroniek van meerdere levens in één verweven.

De flinterdunne lijn tussen
slachtoffer- en ouderschap

Vertel...
Wat wil je niet
vertellen?

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
<hr/>	
Inleiding	11
<hr/>	
Proloog	13
<hr/>	
Deel 1 Kijk mama! Een meisjessoldaat!	17
• Dat meisje waar je niet mee mocht spelen	18
• Pijn is een emotie en emoties kun je uitschakelen	31
• Een klein meisje in een grotmensenwereld	48
• Het comfort van een leugen	59
<hr/>	
Deel 2 Ik ben niet gek, ik ben knettergek	67
• Pijn en fijn komen hand in hand	68
• Moraliteit is troostvoer	76
• Ik hou van je óf ik heb seks met je	84
• Junkfoodseks	94
<hr/>	
Deel 3 Intimiteit door anonimiteit	107
• Seks verkoopt	108
• Liefde is economie	120
• Ik geef seks dus ik besta	128
• Seksuele boulimia	140
<hr/>	
Deel 4 Waar ik ook ga, daar ben ik	149
<hr/>	
Deel 5 Heimwee naar een thuis dat niet bestaat	179
• Een goede vrouw geeft seks	180
• Pijn met pijn bestrijden	197
• Kind van een kind	210
• Onzichtbaar door zichtbaarheid	227

Deel 6 Ga leven, ga dood of word wedergeboren	245
• Buitenkantdiagnoses	246
• Die vrouw waar je moeder voor waarschuwde	262
• De saboteur kent vele gedaantes	278
• Seks is altijd in de ruimte	290
<hr/>	
Deel 7 De plek van de verwonding is de plek van de heling	309
• Is het onveilig of voelt het onveilig?	310
• Niet eerlijk doen, maar eerlijk zijn	320
• Dissociëren is een klein beetje doodgaan	332
• Een seksueel aantrekkelijk trauma	343
<hr/>	
Epiloog	369
<hr/>	
Dankwoord	371

Proloog

De spannende uitnodiging lonkt naar me, een hunkering schiet door mijn lijf als ik naar de mooie verpakking kijk. Ze schittert op mijn nachtkastje en één blik brengt mij in rijke fantasieën. Mijn outfit voor de nacht hangt al dagen in zicht. In zorgvuldig uitgekozen kleding ben ik de sterkste versie van mezelf. De juiste lingerie, goede hakken en de perfecte jurk op maat, is pure opwinding. Ultiem genot. Dansend voor de spiegel maak ik mij klaar voor de nacht der nachten. Zo eentje uit duizenden, maar waarvan je er honderden wilt hebben. Ze maakt me gulzig, als een uitgehongerd dier. Ik kon met iedereen gaan, maar vertrek alleen. Ultieme vrijheid wil ik voelen deze nacht. Mijn met veren versierde masker ligt pronkend te wachten op dit moment. Tot ze eindelijk haar gewillige werk kan doen.

Mijn lichaam is één geheel met alles om mij heen. Ik word geleid door iets groters dan mijzelf en beweeg soepel door de prachtig ogende ruimte. Ik ben de ruimte. Mijn voeten, mijn benen, mijn heupen, mijn buik, mijn borsten, mijn armen, mijn hoofd, mijn haren. Ze volgen niet, ze leiden. Ik ben één met de muziek en beweeg vloeiend mee op de tonen én de stiltes tussenin. Sommige mensen noemen het dansen, ik noem het zintuigelijk genot. Ik drink, lach, flirt, kus en plaag. Mijn aanwezigheid schittert als een kampvuur waar de vuurvonken vanaf schieten. Verblind door de dansende vlammen laat men zich gewillig verbranden. Mannen, vrouwen, stellen, niemand ontsnapt aan mijn onverwulbare verlangens. Als een vrouwtjesspin trek ik iedereen die niet aan mijn blik weet te ontsnappen, mijn web in. Waarna er geen ontkomen meer aan is, tenzij ik dat wil.

Alsof het mijn laatste uren op aarde zijn, neem ik iedere seconde tot me. Ik hou van deze momenten, zo wil ik me altijd voelen. Morgen bestaat niet, gisteren net zo min. Ik kus de nacht zoals ik zelf gekust wil worden. Verleidelijk pak ik het middelpunt. De schijn van onherkenbaarheid achter het masker, laat mijn vuur verder oplaaien. Het gevoel dat iedereen mij wil, maakt me machtig. Ik speel een spel waarbij alleen ik winnaar ben, anders speel ik niet. Mijn paringsdans is tot in perfectie uitgevoerd en ook deze nacht kies ik mijn prooi. Ik krijg wat ik wil en dankbaar laat men zich verorberen. Geen enkel verzet heb ik

tegen mijn eigen arrogantie. Ik pak, neem, verslind en verscheur. Een immens genot dat verslavender is dan iedere verslaving tot nu toe. Ik bloei op van de macht, als een bloem. Het geeft terug wat ooit is ontnomen en brengt wat dood is eindelijk weer tot leven.

Het comfort van een leugen

Ik schrik wakker en pak mijn telefoon. Niks. Al dagen probeer ik je te bereiken. Je lijkt van de aardbodem verdwenen. Ik heb mezelf in slaap gehuild, voel dat mijn ogen dik zijn. Ik mis je, maar begin me steeds meer af te vragen of jij het werkelijk bent die ik mis. Tweeëneenhalf jaar geleden ontmoette ik je, op slag verliefd waren we. Ik wist niet wat liefde was. Jij zou het me wel laten zien. Is dit dan liefde? Al onze onzekerheden, al onze leugens?

Ik ben een vechter, een doorzetter. Nu zijn mijn hoofd en buik met elkaar in gevecht. Mijn buik vertelt me dat het niet oké is, mijn hoofd praat alles recht. Ik snap het niet. Als ik je zie zijn al mijn twijfels weg. Als je me kust, me vastpakt en zegt dat je van me houdt. Dan geloof ik je. Woorden zeggen niks, toch geloof ik ze. Ik wil ze geloven, ik heb het nodig ze te geloven. Misschien omdat mijn eigen woorden niks waard zijn. Ik begin te huilen, dan ineens weer die paniek. Mijn adem stokt. Ik ben bang en wil verdwijnen. ‘Godverdomme, klootzak!’ roep ik hardop.

Ik voel een enorme woede in mezelf ontsteken. Mijn boosheid zet zich om in kracht en ik kleeft me aan. Vijf minuten later start ik mijn auto. Onverantwoord - de alcohol nog in mijn lichaam, mijn ogen gevuld met tranen, mijn hoofd uit elkaar spattend van woede, mijn hart bang voor wat ze aan zal treffen. Ik rijd hard, veel te hard.

Voordat ik het weet arriveer ik in je straat. Ik weet niet wat ik hoop aan te treffen. Ik zie niets. Je auto is er niet, je huis is donker. Ik bel aan, nog een keer, en nog een keer. ‘Waar ben je?’ fluister ik zacht.

Een tijdje blijf ik staan voor je huis. Misschien hoop ik dat je ineens de straat inrijdt. Mijn hart is in paniek. Steeds meer en meer. Ik pak mijn telefoon. ‘Waar ben je? Ik maak me zorgen,’ zeg ik hardop.

Waar maak ik me eigenlijk zorgen om? Niet om jou, al doe ik blijken van wel. Ik kan er niet bij. Mijn hoofd en buik zijn weer in gevecht. Mijn buik weet allang dat het niet goed is, dat jij een eikel bent, een klootzak. Mijn hoofd wil er niet aan. Want ik ben zelf ook een klootzak.

Langzaam rijd ik de straat uit. Ik wil niet. Ik wil je deur inrammen, het raam inklimmen, alle burens wakker maken, schreeuwen om hulp. Ik doe het niet.

Onderweg naar huis begin ik te huilen. Niet zoals de afgelopen dagen. Dit is anders. Ik huil vanuit mijn tenen, als een klein kind. Schokkend, schreeuwend, in paniek. Ik kan het niet meer tegenhouden en laat het toe. Het neemt me over. Ineens hoor ik mezelf roepen, iets wat ik nog nooit hardop geroepen heb. ‘Mama!’

Ik schreeuw om mijn moeder. Niet één keer, maar een paar keer. ‘Mama, help me!’ De bomen, de huizen, de wegen, alles flitst aan me voorbij. Ik wil met een bloedgang tegen een boom aanrijden. Ik doe het niet.

Ik huil nog steeds, schok nog steeds, schreeuw nog steeds. Waarom huil ik nu echt? Flitsen schieten door mijn hoofd. Om jou of om mijn moeder? Mijn vader? Mijn ouders?

Ineens zie ik de gelijkenis, de angst waarin jullie me achterlaten, de lege beloftes, de verwarring, de onvoorspelbaarheid. Ik zie het, maar wil het niet zien. Ik wil jou, jij die me vastpakt en tegen we zegt dat het goed is. Ook al lieg je, lieg ik, liegen wij. Ik wil niet zien wat ik zie, ik wil niet voelen wat ik voel. Ik wil de waarheid niet. De waarheid doet pijn. Ondragelijk veel pijn.

Enkele uren later word ik wakker en kijk op mijn telefoon, mijn hart maakt een sprongetje. ‘Hey schatje, ik moest een dienst overnemen vannacht en had mijn telefoon niet bij me.’

Ik kleed me aan. Gerustgesteld door het comfort van deze leugen begin ik mijn dag, alsof de nacht nooit heeft bestaan.

Bijna letterlijk liep ik tegen hem aan, vanaf daar ging het razendsnel. Gulzig en gretig, alsof we nog maar enkele weken te leven hadden, spendeerden we onze tijd met elkaar. Ik had ook nog maar enkele weken in Nederland voordat ik op uitzending ging.

Met mijn hoofd in de wolken vertrok ik naar Bosnië, een slechtere timing was niet te bedenken, maar ik zat in een ander dimensie. Met deze man wilde ik zijn, met deze man wilde ik mijn leven delen.

We schreven elkaar veel. De mooiste kaarten en liefdesbrieven vulden de wand van mijn verblijf. Maar op mijn uitzending was ik in staat mijn lichaam en geest te splitsen. Dit was niet nieuw voor me, eerder zeer bekend. Als jong meisje deed ik dit al, alleen nu zoveel jaar later was ik mij er meer van bewust.

Vertel...

Wat wil je niet vertellen?

De flinterdunne lijn tussen
slachtoffer- en ouderschap

De stilte wil schreeuwen waar anderen liever
zwijgen en dus zwaaien de kelderdeuren naar het
onverbloemde verleden van Evi Victorine open.
Deze aangrijpende vertelling prikkelt een verborgen
verlangen: eerlijkheid over wat gruwelijk, lelijk en
giftig is, maar verpakt zit in een rode strik.

Seksueel misbruik; grensoverschrijding; taboes;
slachtoffer- en ouderschap; schandalen; al dat
danst in de schaduw. Evi betreedt het grijze gebied
van moraliteit, waar de werkelijkheid zich niet
laat vangen door de grenzen die door onszelf,
experts en media worden opgelegd.

In 14 jaar tijd ontwart Evi de verstrengeling
tussen goed en kwaad. Het zit in ons allemaal
en het wil eruit.

Vertel... Wat wil je niet vertellen?

